

prohlásil, že se o ně i o manželku ve své domácnosti starati chce a má také možnost, a dle tvrzení manželova důvodem opuštění společné domácnosti manželkou byla spíše ta okolnost, že se rodiče manželovi neodhodlali dáti připsati svou usedlost oběma manželům společně, když je manželka chorá a dosud nedošlo k dohodě o smlouvě svatební. Právem tedy rekursní soud usoudil, že dítě svémocně jest z domácnosti otcovy vzdalováno a proto tu není podmínek, by manželský otec výživné platil, když je ochoten výživu poskytovat v manželském společenství a není tu dostatečného podkladu pro rozhodnutí soudu opatrovnického, že dítě má zůstat u matky, ani pro rozhodnutí, že tato má nárok na oddělený byt, pro nějž podmínky ani v tomto řízení nevyšly na jevo.

Čís. 6201.

Přihlásila-li se k pozůstalosti kromě jiných dědiců též pozůstalost po dědici, o němž je pochybné, zda přežil zůstavitele projednávané pozůstalosti, jest tuto poukázati na pořad práva ve smyslu Šu 126 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 12. srpna 1926, R I 617/26.)

Dne 21. července 1925 byl zavražděn František M. a jeho manželka Marie M-ová. K pozůstalosti po Františku M-ovi se přihlásili Josef M., Václav M. a pozůstalost po Marii M-ové. Pozůstalostní soud poukázal na pořad práva jako žalobkyni pozůstalost po Marii M-ové. Rekursní soud přidělil úlohu žalobců Josefu M-ovi a Václavu M-ovi.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Napadené usnesení, změnivši usnesení prvního soudu, poukázalo dědice po Františku M-ovi, Josefa a Václava M-a, by do jednoho měsíce vystoupili žalobou proti dědicům přihlášeným k pozůstalosti po zemřelé manželce zůstavitelově Marii M-ové o oduznutí jejího práva dědického po Františku M-ovi. Rekursní soud odůvodňuje toto usnesení tím, že Marie M-ová by měla právo dědické jen tehdy, kdyby byla svého manžela přežila a že dědici jeho musí podle Šu 25 obč. zákona prokázati sporem, že ona svého manžela nepřežila. Rekursní soud je na omylu. Š 25 obč. zák. stanoví, že v pochybnosti, která ze dvou osob dříve zemřela, má ten, kdo tvrdí dřívější smrt jedné z nich, tuto okolnost dokázati. Nemůže-li to, pokládá se za to, že zemřely současně a není řeči o převodu práv jednoho z nich na druhého. Z tohoto ustanovení plyne jasně, že když pozůstalost Marie M-ové opírá svůj dědický nárok k pozůstalosti po Františku M-ovi o to, že František M. zemřel dříve, musí ona to dokázati. Je-li to pochybné, předpokládá se současná smrt obou a nenastane případ dědictví pro Marii M-ovou. Tvrdí-li tedy zástupci pozůstalosti Marie M-ové, že ona zemřela později a František M. dříve a zakládají-li na tom svůj nárok dědický na pozůstalost tohoto, jest na

nich, by to dokázali. Jejich důvod k nabytí dědictví po Františku M-ovi je dle Šu 126 nesp. říz. podmíněn důkazem jim náležejícím, že smrt Františka M-a nastala dříve, kterýžto důkaz ve sporu musí provést; mezi dědickými přihláškami Václava a Josefa M-a k celé pozůstalosti Františka M. na jedné straně a přihláškou dědiců Marie M-ové k části této pozůstalosti na druhé straně — jest rozpor. Není tedy dědické právo Václava a Josefa M-a závislo na průkazu pozdější smrti Marie M-ové, nýbrž dědické právo Marie M-ové od průkazu pozdější její smrti resp. dřívější smrti Františka M-a. Soud pozůstalostní musí zde účastníkům roli žalobní určit, ježto jde o přihlášky dědické si odporující, poněvadž Václav a Josef M. činí ve svých přihláškách nárok na celou pozůstalost po Františku M-ovi, kdežto dědici po Marii M-ové, popírajíce výhradné dědické právo oněch, tvrdí sbíhající se dědické právo vlastní (§ 125 nesp. říz.). Určení žalobní role a lhůty pro žalobu o uznání práva dědického děje se v tomto případě v zájmu veřejném, by průtahem netrpělo řízení pozůstalostní a proto zákon v tomto případě neponechává řešení kolise dědických přihlášek stranám bez určení role procesní, podle Šu 2 čís. 7 nesp. říz., nýbrž nařizuje určení role procesní a lhůty žalobní z ohledu na zájmy veřejné.

Čís. 6202.

Proti souhlasným usnesením nižších soudů o rozvrhu nejvyššího podání při dražbě movitostí jest dovolací rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 12. srpna 1926, R I 670/26.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů v rozvrhovém řízení nejvyššího podání za exekučně prodaný automobil.

Důvody:

Proti souhlasným usnesením nižších soudů jest dle Šu 78 exekučního řádu a Šu 528 c. ř. s. dovolací rekurs nepřipustným. To platí také pro usnesení o rozvrhu nejvyššího podání za movitosti dle Šu 283—287 ex. ř., ježto v Šu 286 ex. ř. není uveden vyjimečný předpis Šu 239 ex. ř., podle něhož se dovolací rekurs do souhlasných usnesení o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti připouští. Ježto oba nižší soudy o rozvrhu nejvyššího podání za automobil rozhodly souhlasně, jest dovolací rekurs nepřipustným a bylo ho proto odmítnouti.

Čís. 6203.

I veřejná obchodní společnost, jež není protokolována, jest oprávněna žádati o zahájení vyrovnacího řízení.

K založení veřejné obchodní společnosti může dojít i konkludentním činem, předpokládajíc, že jsou tu náležitosti Šu 7 uv. zák. k obch. zák. ve znění zákona ze dne 30. června 1921, čís. 260 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. srpna 1926, R I 696/26.)